

Voorwoord

Iedereen mag zijn zeg doen, al heeft niet iedereen iets te zeggen, en velen hebben het niet voor het zeggen. Experts worden aan de deugtafels van de praatprogramma's uitgenodigd om in de derde persoon te papegaaien wat de interviewer zelf denkt. Om de dag wisselen die mompelshows van steeds dezelfde gasten. Ze schuiven ze naar elkaar door.

Crematoriumtelevisie die mij telkens krijsend doet wegzappen van die grote lulkoekbakkerij. Iedereen praat over politiek. Niemand heeft er verstand van. Ook de politici niet. Ik heb geluk. Al jaren mag ik wekelijks mijn mening spuien op de zondagse Knack.be over het reilen en zeilen in ons tobkend koninkrijkje. Grensoverschrijdende oprispingen van een oude treurwilg over de lange-tenenbrigade, de cancelcultuur, de politieke doofpotlucht, het gelijkheidstotalitarisme of de klimaathysterie... Soms gezouten, in de regel ongezouten. Soms zalvend, meestal bijtend. Soms met een uitgestreken misdienaarskop over het nationale spruitjesnieuws, dikwijls met een beledigende januskop voor Jaknikkers, Eigen Hachjesredders, Hypocriete Deugneuzen en Woke Wauwelaars die er expliciet om vragen. Soms met een zachte tackle, meestal met een gestrekt been of een kniestoot in het kruis van de huichelaars. Wie mij erom haat moet nog even doorbijten of moet mijn betweterige onzin maar niet lezen. Ik lijd aan de chronische behoefte om in elk hoenderhok een knuppel te gooien.

De actualiteitswaarde van deze vierde verzameling schrijfsels kan vandaag ver overschreden zijn, maar politiek en actualiteit zijn verschijnselen die gekenmerkt zijn door voortdurende verandering. De Griekse filosoof noemde het "Panta Rhei" of "alles stroomt". Maar lees mijn duwen tegen de pijnpunten van de samenleving vooral als een pleidooi tegen de verknechting van de vrije meningsuiting. Ondoordacht respect voor autoriteit is de grootste vijand van de waarheid, en deze is niet minder waar omdat steeds minder mensen het durven zeggen.

Jean-Marie Dedecker